

5997. Høje Beh. af Lovf. om Pension for

afstediget Korpslæge, S. C. Møller.

5998

fig til Udvalget; meddele dette, hvad de troede at vide, foranledige fra Udvalgets Side en nærmere Undersøgelse, foranledige en Konference med Ministeriet og en Opfordring til Ministeren om at anstille Undersøgelse, og Sagen havde da ikke iflædt sig den utilbørlige Form, hvorved en Mand er stempet for det hele Land som skyldig i graverende Ting uden at være istand til at afbevise Beskyldningerne, thi det er ikke enkelte bestemte Kjendsgjerninger, der ere fremsførte, men almindelige løse Ytringer. Den Bet kunde de ærede Medlemmer være gaaede; men fordi de have for sømt deres Pligt, skulle de ikke drage Folkethinget med sig og forføre dette til at stemme for en Dagsorden, der synes at billige og godkjende, hvad der er slet ved 2den Behandling (Stemmer: Forføre?) Sa, jeg bruger med Forfæt det Ord „forføre“, thi naar det er til noget Slet og Urigtigt, man vil raade, saa „forfører“ man. Det ærede Medlem her foran (Rør) staa i den høist søllystige Formenting, at, naar der senere oplystes noget Graverende imod Dr. Møller, saa vilde det være Rigsdagen, der havde atter at tage Pensionen fra ham. Dette beror jo paa en fuldstændig Misfjendelse af Pensionsloven, som siger i sin § 9 Post 5, at Pension eller Bartpenge ophører, naar den Vedkommende ved Dom kendes skyldig i et saadant Forhold, som, medens han var i Embedet, vilde have havt dettes Forbrydelse tilfølg, eller naar han overbevises om inden sin Afsted at have gjort sig skyldig i et saadant Forhold.“ Saasnart der altsaa blev konstateret ved Dom Handlinger af Dr. Møller, som falde ind under disse Bestemmelser, ophørte derved af sig selv Pensionen, og ingen ny Beslutning af Folkethinget eller Rigsdagen vilde behøves. Jeg veed dog ikke, om man ubetinget kan tiltræde de Ytringer, der fremkom fra det ærede Medlem for Nyborg (C. B. Nyholm), at den rette Bet, som det ærede Medlem havde at gaa, var, at han kunde gjøre Anmeldelse til en Retsbetjent. Jeg

vil nok sige, at der er nogen Forskjel paa private Udtalelser, som maatte komme frem hist eller her, og Udtalelser fra Folkerepræsentanter i selve Rigsdagen. En Folkerepræsentant har et billigt Krav paa, at hans Ord, udtalte her i denne Sal, have noget større Vægt og kunne foranledige Ministeriet til at optræde, hvor det ellers ikke vilde anse sig for at have tilstrækkelig Hjemmel til at optræde. Ganste vist kræves der tillige, at Folkerepræsentanterne benytte deres Stilling med fornødent Heftsyn og ikke udsllynge til Høire og Venstre Beskyldninger, saa at efterhånden hele den Vægt, som slette Udtalelser skulde have, forsvinder, men paa den anden Side anser jeg det rigtignok for givet, at naar Udtalelser som disse ere fremkomne paa Thinget, vil Ministeriet lade sig det være magtpaaliggende at foranledige nærmere Undersøgelser deraf, ligesom jeg anset det for givet, at den Dagjældende vil komme og kræve Folkethingets Tillæbelse til at anlægge Sag mod de Medlemmer, som her indensfor vore beskyttende Vægge offentlig have fremsat graverende Beskyldning mod ham, og at vi da ville anse os forpligtede til at meddele et saadant Samtykke. — Jeg nærer det Haab for Folkethingets egen Skyld, at det ikke vil vedtage denne Dagsorden. Om man vil stemme mod Pensionsloven, kan jeg ikke sige Noget til; jeg kunde selv være tilbøielig til at følge en saadan Bet, men at stemme for Dagsordenen, det er den fløtteste Bet, Thinget kan følge for at komme ud af det Uføre, hvori nu ikke Thinget, men nogle enkelte Medlemmer have bragt sig, men som vil blive til vor sælles Skam, hvis vi tage Ansvar paa os ved nu at stemme for Dagsordenen.

Formanden: Hvilken Mening det ærede Medlem end har om anderledes Tænkende her i Salen, er det mindre heldigt at bruge saadanne Udtryk som „letfjendige“ og „forføre“ om andre Medlemmer.

Berg: Det forekommer mig, at denne